

когато не му се надѣвашъ, ще го зачопли и...
сбогомъ щастие!

Лена. Страшно е, сестро!

Захарина. И колко измъчва съмнението. Азъ го преживѣхъ.... Нека ти направя една изповѣдь. Нѣма да ми се сърдишъ, въпроса засѣга тебе.

Лена. Бжди спокойна.

Захарина. Лена, знаешъ ли, азъ веднажъ подозрѣхъ, че Мони къмъ тебе....

Лена. (*Жегната, но се изсмива*) Къмъ мене! Мони къмъ мене?

Захарина. Тѣй ми се стори.... Видѣ ми се, че той се наклони да те цѣлуне. И щомъ азъ се обърнахъ....

Лена. Сторило ти се е. Никога нѣма да му позволя.

Захарина. Азъ обмислихъ: може ли моята приятелка! И почнахъ да наблюдавамъ.

Лена. (*Смутена*). И какво?

Захарина. Разбрахъ, че съмъ се лъгала. Разбрахъ, а все ме е страхъ, когато останете на саме....

Лена. (*Смѣе се пресилено*). Нищо нѣма, Рина. Нищо... Но нека ти кажа: Мони е опасенъ.

Захарина. Кой мжжъ не е? Знаешъ го. Увѣрена съмъ, че Мони нѣма да изтърве нѣщо, което му се хареса; а мжча се да се разубеждавамъ. Защото иначе мжчението е непоносимо.